

La vetlla de Pasqua és rica de símbols. Un dels símbols més evident és el de la llum. La vetlla comença a les fosques, però de mica en mica, la celebració es va il·luminant. Al principi només hi ha la llum del foc nou i la del ciri pasqual. La llum del ciri és la llum de Crist. Ell ens il·lumina el camí de la vida. Aquest pas de la foscor a la llum és la Pasqua. Des de la fe cristiana, la història de la humanitat és un progrés de la foscor cap a la llum. I també aquest pas vol ser figura de la nostra història personal. **La tenebra és el pecat, l'odi, la tristesa, la mort; i la llum, per contra, és la gràcia, l'amor, la joia, la vida.**

Bé –podem objectar–, això són símbols, però ¿què hi ha de concret en això de la Pasqua? Doncs bé, el concret és la vivència personal i això va a càrrec nostre. Hem de fer vida els símbols. Si la Pasqua no passa de ser una realitat purament espiritual, no ens serveix de gaire res celebrar-la. **La Pasqua ha d'impregnar, si és possible, tots els àmbits de la vida.**

Se'ns demana un canvi com el que van experimentar Maria Magdalena i l'altra Maria, que anaven de bon matí al sepulcre, tristes i desconsolades, perquè volien embalsamar el cos de Jesús, i es van trobar amb el fet més inesperat i l'anunci més feliç: *“Sé que busqueu Jesús, el crucificat. No hi és aquí. Ha ressuscitat...”*. I consta la seva reacció: *“Elles, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren corrents del sepulcre per anunciar-ho als deixebles”*.

Aquesta és la descripció dels fets. Però nosaltres, podríem pensar –com qui contempla un número de màgia–: On és el truc? On és la trampa? No, no hi ha truc, no hi ha engany. Tant les dones com els deixebles, relaten fidelment la seva experiència (no hi ha motiu per dubtar-ne). És

clar que, d'entrada, ens poden semblar uns il·luminats, atès que ens anuncien un esdeveniment succeït en un moment de la història però del qual no ens poden donar proves. La resurrecció de Jesús és un esdeveniment real que transforma el sentit de la història, però ningú no ha pogut oferir-ne proves irrefutables.

No hi ha proves, però té conseqüències. La resurrecció de Jesús no ha eliminat la mort, però des d'aquell moment totes les morts són provisionals, cap no és definitiva. La resurrecció de Jesús no ha eliminat del món el sofriment, les malalties, els odis, la violència, les guerres... justament perquè no ha estat un esdeveniment màgic. La Pasqua de Jesús no ens transporta al regne dels somnis; ens aconsegueix “en el cor” per fer-nos recórrer amb alegria i esperança el camí que duu a la vida autèntica. La Pasqua no ens duu a un món irreal sinó a una existència autèntica, on l'esperança és més forta que totes les decepcions, i l'amor més fort que tot egoisme.

Les dones reben un missatge. Primer: *“No tingueu por”*. Després: *“Digueu als meus germans que vagin a Galilea, que allà em veuran”*. No es tracta de cap prova de gincana. Galilea és un lloc simbòlic. Galilea és la nostra vida concreta, quotidiana. La fe en Crist ressuscitat no ens ha d'apartar en absolut de la vida ni de la gent. És en la vida de cada dia on hem de mostrar les conseqüències de la resurrecció, on hem de viure nosaltres com a “ressuscitats”. És en la vida normal que el Crist vivent és amb nosaltres, i la podem encarar amb la certesa que vencerem el mal amb el bé, i del mateix mal en podrem treure el bé més gran.

Enric Roura

BONA PASQUA!

Segons com, pot semblar una ironia (o un sarcasme) aquest desig en les circumstàncies que estem vivint. Però a pesar del covid-19 i les seves nefastes conseqüències, ha arribat una nova Pasqua, la principal festa del calendari cristià.

Després d'un mes de confinament, tots tenim dret a estar una mica ensopits, preocupats, o fins i tot pessimistes. Coneixem persones afectades per la malaltia; fins i tot sabem de persones conegudes que s'han mort a causa del coronavirus.

Realment, aquesta situació inesperada comporta una certa dosi de caos i la gestió de les autoritats és, fins a cert punt, erràtica.

Confinats a casa, segurament comprenem millor quins eren els sentiments dels apòstols tancats al cenacle. També nosaltres necessitem que Jesús

Ressuscitat irrompi en la nostra clausura, que el seu Esperit esbotzi portes i finestres.

No sabem quant de temps durarà encara aquesta pandèmia, però sabem que la superarem. De moment, seguim les consignes: “Queda't a casa”, “Resistirem”, “Jo actuo”... Però la més compartida per tots, creients o no, diu: “Tot anirà bé!”.

La Pasqua ens assegura que “tot anirà bé”. Ens ho diu a través de la multitud de científics que treballen incansablement per trobar un medicament o una vacuna contra el virus; ens ho certifica mitjançant els centenars de milers de sanitaris que, arreu del món, es juguen la salut i la vida perquè molts altres puguin viure.

La Pasqua és Vida! Bona Pasqua!

Enric Roura, rector.

DÉU EN PANDÈMIA

(...) En aquests dies en què ens veiem seriosament fetejats per una pandèmia, des de diferents sectors de l'Església es recorre a cadenes d'oració, peticions d'intercessió a sants, pregàries davant d'imatges (suposadament) miraculoses, etc., a fi que, per la seva mediació, Déu intervingui i freni el flagell o, almenys, consoli els desconsolats. Aquesta actitud pressuposa (...) que Déu pot fer-ho i que potser ho farà, si nosaltres insistim "amb molta fe" (¿?). (...)

Si Déu pot evitar aquesta desgràcia, ¿per què no ho ha fet abans? (...) ¿És que Déu necessita que nosaltres el convençem perquè faci alguna cosa? En aquest cas, semblàriem molt més compassius i atents envers el patiment el món que Déu mateix. (...)

El COVID-19 existeix perquè també els virus formen part d'un món finit i en evolució. (...) El fre a aquest flagell depèn de la descoberta de la vacuna necessària, i això és obra i responsabilitat de l'home, no de Déu. Perquè la història és a les nostres mans... i les nostres mans, **sostingudes per les de Déu (si se'm permet aquesta metàfora antropomòrfica)**. Déu-fa-fent-que els homes fem. (...)

Necessitem caminar cap a una fe adulta que permeti dir una paraula, des de la fe i que estigui a l'altura de les circumstàncies. (...) Cal deixar de carregar a Déu la responsabilitat de frenar aquest mal que assota avui molts homes i dones. Ni Déu envia patiments al món ni, parlant estrictament, els permet, ja que això últim suposa creure que, podent evitar-los, no ho fa. (...)

Els cristians, creiem en la resurrecció, entesa no com la revivificació d'un cadà-

ver, sinó com el triomf de la Vida sobre la mort: Déu té l'última paraula i així relativitza el senyoriu de la(es) mort(s). Però no ho fa "saltant-la" sinó travessant-la; si **se'm permet l'obvietat: Jesús ressuscita després de morir.** (...)

El Pare no el baixa de la creu; el rescata de la tomba. Subratllo això per no treure res de la densa foscor que té la màxima expressió de la nostra fragilitat: la mort. D'alguna manera, Déu "ens entén" perquè pateix la mort del seu primogènit – com continua patint la mort de cada fill–; però, tot i patint, no fa el "miracle". (...)

Per als creients i/o cercadors, d'una manera particular en els moments de creu, la mirada del cor es dirigeix al cel preguntant per què Déu no fa alguna cosa? On és Ell mentre tants fills seus es desfan en el dolor, i van relliscant, lentament, cap a la mort? (...)

La tesi és que, d'alguna manera –i subratllo aquest matís– Déu està patint *en i amb* els que pateixen aquest flagell, i també està salvant *amb i a través* de tants que estan arriscant la seva vida perquè altres visquin. (...)

Per això he titulat aquestes línies "Déu en pandèmia", com una invitació a intentar descobrir on és el nostre Déu enmig d'aquesta nit fosca. I la resposta que brolla del text evangèlic és: Déu està patint amb el que pateix. (...)

Déu és present no com aquell que evita el mal del món, sinó com aquell que el pateix i el suporta i, llavors, és l'home qui està cridat a evitar el sofriment de Déu en la història. (...)

(Fragments d'un article de Michael Patrick Moore, OFM)

ON PODEM TROBAR EL CRIST VIVENT?

Tot fa pensar que moltes de les nostres esglésies estaran buides aquest any el dia de Pasqua. Llegirem els passatges de l'Evangeli sobre la tomba buida en altres llocs. Si el buit de les Esglésies evoca la tomba buida, no ignorem la veu que ve de dalt: "No hi és, aquí. Ha ressuscitat... Va davant vostre a Galilea". Una pregunta per a estimular la meditació en aquesta Pasqua tan estranya pot ser: **On és el Galileu d'avui? On podem trobar el Crist vivent?**

Les investigacions sociològiques indiquen que en el món, el nombre dels "residents" (tant d'aquells que s'identifiquen plenament amb les formes tradicionals de religió com els que afirmen un ateisme dogmàtic) està minvant, mentre que hi ha un creixement en el nombre dels "cercadors", dels qui cerquen. A més, per descomptat, creix el nombre dels "apateus" o apàtics sobre la qüestió de Déu, aquells a qui res els sembla menys interessant que les qüestions religioses o les respostes tradicionals a elles.

La línia divisòria principal ja no es troba entre el qui es consideren a si mateixos creients i els qui es consideren no creients. Hi ha "cercadors" entre els creients (aquells per als quals la fe no és un "llegat" sinó un "cami"), i entre els "no creients", que rebutgen les nocions religioses que els presenten des del seu entorn, però que malgrat això aspiren a alguna cosa que satisfaci la seva set de sentit.

Estic convençut que el "Galileu d'avui", on hem de buscar Déu, el qui ha sobreviscut a la mort, és el món dels "cercadors".

La Teologia de l'Alliberament ens va ensenyar a buscar Crist entre la gent que es troba als marges de la societat. Però també cal buscar-lo entre la gent marginada dintre de la mateixa Església, entre "els qui no ens segueixen". Si volem entrar en contacte amb ells com a deixebles de Crist, hi ha moltes coses que prèviament hem d'abandonar.

Hem d'abandonar moltes de les nostres velles nocions sobre Crist. El Ressuscitat ha estat transformat radicalment per l'experiència de la mort. Llegim als Evangelis que fins i tot les persones més properes i estimades no el van reconèixer. No tenim perquè acceptar com a certes totes les notícies que ens volten. Podem persistir a voler tocar les seves ferides. D'altra banda, en quin altre lloc podem estar segurs de trobar-lo, sinó en les ferides del món i les ferides de l'Església, en les ferides del cos que va dur sobre si mateix?

Hem d'abandonar les nostres metes proselitistes. No estem entrant al món dels qui cerquen per a "convertir-los" al més aviat possible i encabir-los a pressió dintre dels límits institucionals i mentals de les nostres Esglésies. Tampoc Jesús va tractar de forçar el retorn del "ramat perdut de la casa d'Israel" a les estructures del judaisme del seu temps. Sabia que el vi nou s'ha de guardar en odres nous.

Nosaltres volem agafar coses noves i velles del tresor de les tradicions que ens ha estat confiat i fer-ne part del nostre diàleg amb els qui cerquen, un diàleg en què podem aprendre i hauriem d'aprendre els uns dels altres. També hem d'aprendre a eixamplar radicalment les fronteres de la nostra visió de l'Església. Ja no és suficient obrir-nos magnànimament a l'"atri dels gentils". El Senyor ja ha trucat a la porta des de dintre i ha sortit a fora, i ens pertoca cercar-lo i seguir-lo. Crist ha traspassat la porta que nosaltres havíem tancat per por dels altres. Ha travessat el mur rere el qual ens havíem tancat. Ha obert un espai l'amplitud i extensió del qual ens resulten marejadores.

Tomas Halik (Fragments de l'article difós per la Fundació Joan Maragall)